

Trinásta nedeľa v období cez rok B

Mk 5, 21 – 24, 35b – 43

30. júna 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Ak hľadáme súvis s evanjeliom, ktoré sme čítali, ponúka sa reakcia, s ktorou sa stretáme aj my dnes - Evanjelista hovorí, že keď Ježiš povedal okolostojacim „dievča nezomrelo, ale spí“ - oni ho vysmiali. Aj dnes viera často naráža na nepochopenie a výsmech. Mnohí sa pýtajú – ako môže dnes človek veriť – veď všetko sa dá vedecky vysvetliť, dokázať. Na všetko máme vzorce, všetko sa dá odmerať, dnes už aj naprogramovať. Na túto hru sme sčasti pristúpili aj my - veriaci, keď sme chceli vieru vysvetľovať pomocou rôznych dôkazov. Zabudli sme, že niektoré hodnoty presahujú obzor toho, čo sa dá vysvetliť, dokázať, naprogramovať. Mnohé z toho najdôležitejšieho v živote môžeme pochopiť len vnútorným zrakom, srdcom.

Preto nachádzame aj iné súvislosti medzi rozprávaním evanjelia o žene, ktorá trpela na krvotok a naším životom. Žena v situácii ohrozenia svojho života hľadala záchranu v dotyku Ježiša. Ježiš sa jej ale prihovára slovami, že ju zachránila, uzdravila jej viera. Viera je tým vzácnym darom, ktorý uzdravuje, ktorý nám pomáha prekonávať rôzne choroby, aj iné ohrozenia nášho života.

Diagnóza, ktorou žena trpela - krvotok znamenala postupné vyprchávanie života, životnej sily. Krv je esenciou života, veľká strata krvi vždy ohrozuje život. Aj keď táto žena trpela skôr postupne, mnoho rokov, predsa choroba ohrozovala samotný základ jej života. Vo svojej dobe bola pre svoj krvotok pokladaná za kulticky nečistú – bola vylúčená z obradného spoločenstva, aj zo spoločenstva ostatných ľudí, svojich najbližších. Svojim kontaktom by aj ich urobila nečistými. Trpela nielen fyzicky, ale aj izolovanosťou, osamotenosťou. Preto hľadala pomoc kde sa dalo. Ak ju nenašla u profesionálnych liečiteľov, hľadala ju u toho, ktorý sa zameriaval na dušu človeka.

Túžila dotknúť sa Ježiša – aby prešla na ňu moc, ktorá z neho vyžarovala. Zároveň si uvedomovala, že sa ho nemôže dotknúť priamo, prísne vzaté znamenalo by to znečistenie aj samotného Ježiša. Preto si povedala – dotknem sa aspoň jeho rúcha, obruby jeho odevu. Možno aj to mi pomôže. A podľa evanjelistu jej dotyk bol začiatkom liečivého procesu. Ježiš ale v krátkom rozhovore s ňou dodáva, že najdôležitejšia bola jej viera. Viera v Ježišových očiach je základ života, viera nás ozdravuje. Ak človek nemá vieru, sám si prekáži ozdravenie svojho života.

To je dôležité aj pre nás. Ak chceme ozdraviť svoj život, potrebujeme vieru. Ona je tým najcennejším darom, ktorý nás chráni, aby sme sa neutopili v mori toho, čo náš život ohrozuje, jedno, či sú to choroby alebo vonkajšie ohrozenia. Veď na jednej strane my ľudia dokážeme liečiť liekmi mnohé choroby, ale na druhej strane aj sami život ohrozujeme. Náboženstvo nám v týchto situáciách ponúka nie apokalyptu, alebo rôzne konšpirácie, ale vieru. Vieru v to, že Boh, božia moc je s nami, ozdravuje naše životy, aby sme aj my sami vedeli napomáhať dobru.

Ježiš nám v tomto evanjeliu dal znova aj príklad prekonávania hraníc, ktoré nás obmedzujú v kontakte s druhými ľuďmi. Ježiša sa nenechal zastaviť obradnými predpismi, ktoré druhých vylučovali zo spoločenstva. Práve naopak: Ježiš lieči tých, ktorým chýba spoločenstvo druhých, ktorým chýba úcta iných, dotyk, kontakt, skutočné vzťahy.

To je niečo, čomu sa aj my máme učiť. Neobmedzovať svoje kontakty len na tých, od ktorých niečo očakávame, ktorí nám niečo dávajú, ktorí nás potvrdzujú. Aj my sa môžeme liečivo dotknúť druhého človeka. Nielen fyzicky, ale môžeme prejavíť svoj záujem o jeho život. Hlásiť sa k Ježišovi znamená nielen nábožnosť, nielen hovoriť mu v modlitbe Pane, Pane, ale znamená to aj nechať sa inšpirovať jeho príkladom.

Včera sme v pastierskom liste počuli výzvu sv. Otca nebáť sa prejavíť druhým svoj vzťah, dotknúť sa druhého, aj trpiaceho. Bohužiaľ žijeme v dobe individualizmu, uzatvárania sa pred druhými, pred skutočnými vzťahmi, ktoré často nahrádzame virtuálnymi vzťahmi za pomoci médií. Už si nevieme nájsť čas na druhého človeka. Pred časom sa mi dokonca jeden známy – ktorý je lekárom postťažoval, že dnes už aj mnohí jeho kolegovia lekári sa vlastne nevedia dotknúť druhého človeka.

Tu nám nepomôže žiadna veda. Keď chceme vytvárať ozajstné spoločenstvo, musíme prekonať zaujatie sebou, svojimi záujmami. Aj my máme vierou liečiť svoj život -byť otvorení pre iných, vytvárať ozajstné spoločenstvo. V sile viery, bez ohľadu na reakcie nášho sveta, či nás niekto za to vysmeje, alebo nie, modlíme sa dnes za to.

Viliam Arbet